

Історичною будовою є криниця Ґуральня. Вона ровесниця старовинного панського маєтку. Поруч з нею був збудований мініспиртзавод та корчма єврея Мортка. Вода у криниці чиста, має лікувальні властивості. Криниця Ґуральня існує досі. Біля неї проводять традиційні обряди на Купала, Водохреща, інші свята. На честь славетної кринички місцевий поет і композитор Леонід Мазур написав пісню.

До 2020 року село було центром однойменної сільської ради, яка об'єднувала Водички та Климківці. 2020 року його включили до складу Хмельницької міської територіальної громади. У селі нараховується 391 садиба, мешкає 439 осіб. За національним складом переважна більшість його мешканців — українці.

Основним напрямом господарства є рільництво та частково тваринництво м'ясного напрямку — в селі працює приватна свиноферма.

Також тут функціонує три магазини, пункт сімейної медицини, філія Мацьковецького Центру культури і дозвілля, де діє танцювальний гурток.

Осередком культури та просвітництва у Водичках є місцева бібліотека. З 2021 року вона увійшла до складу Централізованої бібліотечної системи Хмельницької міської територіальної громади. Читачами бібліотеки є не тільки мешканці Водичок, а й Климківців. Книжковий фонд бібліотеки становить 10 тис. документів. У бібліотеці проводять різні культурно-просвітницькі заходи у тісній співпраці з ЦКД, Водичківською гімназією, дитсадком «Джерельце», климковецьким

костелом Пресвятої Діви Марії Летичівської.

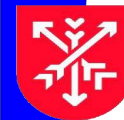
У селі діє церква Різдва Пресвятої Богородиці. Будівництво храму розпочали у 2014 році. Зводили його на пожертви парафіян. У 2021 році у переддень свята Різдва Пресвятої Богородиці у Водичках освятили новозбудований храм.

Пишаються жителі відомими односельцями. Письменник Микола Сумишин народився в с. Водички 15 квітня 1940 р. Автор багатьох повістей, оповідань, новел, нарисів, а також кількох п'єс. Одна з них («Перехід») поставлена на сцені Хмельницького обласного театру (1983 рік).

Аркадій Майстер народився 11 червня 1950 року в с. Водички - заслужений тренер України (веслування на байдарках і каное).

Леонід Мазур - місцевий поет-бард, народився 10 березня 1959 року. У 2018 році став лауреатом Всеукраїнського фестивалю бардівської пісні «Оберіг» у Луцьку. У репертуар творчого земляка входять і пісні на власні вірші.

Село багате на місцевих умільців — це вишивальниці Мирослава Мацелєпа, Катерина Крушинська, Людмила Гуцул.

Хмельницька міська рада
Управління культури і туризму
Централізована бібліотечна система
Хмельницької міської
територіальної громади
Центральна публічна бібліотека

ВОДИЧКИ: на течії буття

Інформаційний буклет

Хмельницький, 2023

У мальовничому куточку Подільського краю над притокою Південного Бугу, річкою Пласкою, на пагорбах розкинулося село **Водички**. Назва походить від слова «вода», тому що з усіх боків його оточують місцини з водою. У селі є два ставки: один — у центрі населеного пункту, а другий, великий, з південного боку відмежовує Водички від сусіднього села Климківці.

Водички — село Хмельницької міської територіальної громади Шаровечківського старостату. Розташоване на захід від Хмельницького, за 4 кілометри від магістралі Хмельницький — Львів та за 18 кілометрів від міста Хмельницький.

Першу згадку про село Водички ми знаходимо в джерелах кінця XVI ст., у податкових списках у 1487 році. Майже півтора століття Водички перебували у власності родини Вишневецьких. В 1717 році поселення переходить під управління Юзефа Потоцького. З 1796 року Водички перебували в посесії у полковника коронної артилерії Яна Коморовського.

Залеські — останні у переліку дідичів, які володіли поселеннями понад 100 років. Саме за життя Антонія розпочалося будівництво водичківського маєтку — подільської резиденції Залеських, які постійно проживали в Кракові.

Залеські володіли Водичками до 1917 року. У центрі села зберігся панський маєток, збудований паном Залеським в 1825 році у стилі бароко. Спочатку будівля була одноповерховою, а пізніше добудували другий поверх.

У першій половині XIX ст. була збудована православна церква. При ній у 1870 році на старій половині села (за малим ставком) відкрили церковнопарафіяльну школу з дворічним циклом навчання. Писали діти на чорних грифельних дошках. Церковнопарафіяльна школа проіснувала до 1925 року. У 1925 р., їй на заміну, відкрили початкову школу в приміщенні маєтку Залеського. У 1930 вона стала семирічною, а у вересні 1932 року відкрито один з перших в Україні колгоспний університет музичного мистецтва. В 1935 році відбувся перший випуск університету: 58 спеціалістів влилися у мистецькі колективи України.

В 1929 році у Водичках збудували клуб, а при ньому відкрили першу бібліотеку.

У селі під час Голодомору 1932–1933 рр. загинуло близько 40 осіб.

В 1938 році в правому крилі школи відкрили дитячий будинок, який функціонував до німецької окупації.

Під час німецької окупації на території села знаходився табір радянських військовополонених. У березні 1944 року село звільнили від німецьких окупантів.

Господарство села було повністю відбудовано в 1949 році.

В 1972 році в с. Водички збудували будинок культури,

приміщення сільської ради, нові ферми, телятник, свинарники, новий зернотік з великими складами для

зерна та спорудили обеліск односельцям, які не повернулися з боїв Другої світової війни.

В 1976 році зі складу Водичківської сільської ради вийшло с. Лапківці й залишилися Водички та Климківці (центр Водички).

Біля села, на берегах річки Пласкої, є торфовища, де з 1938 року проводилося планове добування торфу. Тож з корисних копалин є торф, будівельна глина, пісок.